

Las elecciones y la alternativa popular y rupturista

ENDAVANT :: 17/02/2021

Las elecciones del 14 de febrero han puesto fin a una legislatura iniciada el 21 de diciembre de 2017 con las elecciones convocadas por 155

[Catalá]

Les eleccions i l'alternativa popular i rupturista

Anàlisi

Les eleccions del 14 de febrer han posat fi a una legislatura iniciada el 21 de desembre de 2017 amb les eleccions convocades pel 155. Una legislatura marcada, d'una banda, per la derrota de l'independentisme la tardor 2017, i, de l'altra, per la irrupció de la pandèmia de la Covid-19 i les seves nefastes conseqüències sanitàries, econòmiques i socials. El govern autonòmic de Junts i Esquerra acaba aquesta legislatura completament esgotat; paralitzat per les lluites intestines entre socis. **En comptes de centrar els esforços a avançar en el procés d'autodeterminació i confrontació amb l'estat espanyol, posant al centre la defensa dels drets polítics, econòmics i socials de les classes populars catalanes, s'han dedicat a disputar-se aferrissadament les molles del poder autonòmic i l'hegemonia del sobiranisme transversal.** La confrontació amb l'estat ha quedat reduïda al mer simbolisme, a la gesticulació basada en declaracions grandiloqüents sense cap pràctica rupturista que ens permeti avançar socialment i nacional.

Els resultats d'aquestes eleccions autonòmiques, d'una banda, consoliden la força del PSOE des de l'ascens al govern espanyol de la mà de Podemos, però, de l'altra, obren escletxes que, si les sabem aprofitar, poden permetre avançar en la confrontació amb l'estat espanyol a través de l'articulació d'un bloc de ruptura al conjunt dels Països Catalans.

La victòria en vots del PSOE i la recuperació de la seva hegemonia dins el bloc unionista consoliden el procés de reassentament de l'estat espanyol i el règim del 78, i converteixen el PSOE en la primera força electoral als Països Catalans sota dominació espanyola. Després de les sacsejades que van suposar la crisi financera del 2008 i moviments socials i polítics, com el 15-M i el "Procés" principatí, **l'ascens del PSOE i la seva política d'aliances en fronts amplis progressistes -com el mateix govern espanyol amb Podemos, o els pactes del Botànic i el Bellver al País Valencià i a les Illes Balears- han reforçat el seu paper com el màxim defensor del règim del 78 i la Constitució Espanyola.**

Una altra tendència que es consolida amb els resultats del 14-F és el gir obertament feixista de les dretes espanyoles. L'entrada amb força de Vox al Parlament de Catalunya i el marcat retorcs de Ciudadanos i PP en són les conseqüències més palpables. Els nous vots a Vox no apareixen del no res: fins ara votaven l'espanyolisme descaradament de dretes de Ciudadanos i PP, que, amb el seu discurs anticatalà, antidemocràtic i neoliberal, han catapultat Vox cap a la primera posició de les dretes espanyoles al Principat. **Caldrà lluitar-hi amb totes les eines que tinguem al nostre abast, no cercant-ne només el**

retrocés electoral, sinó sobretot el retrocés social, plantant-los cara als carrers dels nostres pobles i barris. Aquesta lluita també s'ha de veure reflectida al Parlament: no conformant-nos a crear un front ampli dels «demòcrates» o un cordó sanitari contra l'extrema dreta, sinó assumint que tocarà a la CUP confrontar-los de cara en els termes de l'antifeixisme combatiu.

Un canvi important dels resultats electorals ha estat, d'una banda, l'augment relatiu del vot independentista, que, tot i el gran increment de l'abstenció i la imposició de la data les eleccions seguint els interessos electorals del PSOE, no només ha resistit, sinó que ha superat el 50% del total de vots emesos. I, de l'altra, un desplaçament cap a l'esquerra del centre de gravetat del sobiranisme governamental, amb Esquerra superant per primera vegada en vots i escons a Junts. Però l'agenda dels dos grans partits del sobiranisme transversal, amb els seus matisos, és forçar una negociació amb l'estat per aconseguir l'autodeterminació i l'amnistia, la qual cosa és totalment impossible, perquè **l'autodeterminació no és només una qüestió de democràcia, sinó que sobretot és una qüestió de poder. Per això, la victòria democràtica de passar la barrera del 50% dels vots emesos no és determinant per a la resolució del conflicte polític.** La ideologia i la concepció d'ordre de l'independentisme liberal els impedeix concebre que la independència només pot ser fruit d'una revolució política. Aquests partits somien amb una independència que deixi intactes els fonaments de l'estructura social i econòmica del país. Per això, no poden fer més que recórrer a formulacions màgiques de la llei a la llei i promeses fraudulentament de negociació amb l'estat apel·lant a la democràcia en abstracte. La tossuda realitat és que la independència és un procés que enfronta directament el poble català amb l'oligarquia espanyola -que inclou la burgesia catalana- que defensa l'estat espanyol i la Unió Europea com a instruments per mantenir la dominació sobre la classe treballadora i la resta de classes populars dels Països Catalans, així com de la resta de pobles de l'estat.

La materialització de l'autodeterminació requereix una insurrecció popular que, per força, altera no només l'ordenament jurídic del règim del 78, sinó també les relacions de poder de classe dins el nostre país. Per aquest motiu, **seria un error confiar en la conformació d'un govern unitari independentista com a element que pugui generar per si sol un nou embat independentista amb capacitat de desestabilitzar l'estat i materialitzar l'autodeterminació.** L'Esquerra Independentista, i la CUP en la seva acció institucional, no podem permetre'ns participar en un govern autonòmic sota la tutela d'Esquerra i/o Junts, que sostenen acusacions particulars contra independentistes i activistes de lluites socials, permeten l'actuació dels mossos d'esquadra en els desnonaments i basen l'acció política en un procés de negociació amb l'estat que no cerca avançar en la ruptura, sinó mantenir-los liderant el sobiranisme.

Un altre element clarament positiu 14-F són els bons resultats de la candidatura liderada per la CUP, que, tot i no arribar al sostre electoral de les eleccions autonòmiques del 2015, ha aconseguit mobilitzar un vot compromès, ha augmentat significativament la representació al Parlament. Aquest reforç electoral pot ser decisiu en la pròxima legislatura, com ha va ser en el període 2015-2017. Els pròxims dies s'iniciarà el conegut *pressing* CUP per investir un nou president i garantir la governabilitat. Endavant volem refermar la

nostra convicció que, per avançar cap a la ruptura amb l'estat, la CUP no pot formar part de cap govern autonomista, ni tampoc ser-ne la crossa per a les retallades i privatitzacions que vindran imposades per la UE i l'estat espanyol. I, encara menys, avalar la idea que l'autodeterminació l'aconseguirem a través d'un procés de negociació amb l'estat espanyol. Insistim, per tant, en la línia aprovada per la CUP en el marc del Consell Polític del 23 de gener, que reforçava un plantejament d'acció institucional d'oposició tant al sobiranisme governamental com als fronts amplis d'esquerres liderats pel PSOE.

Tàctica i estratègia

Pensem que cal que la CUP jugui les cartes amb intel·ligència i aprofiti el fet que el sobiranisme transversal la torna a necessitar parlamentàriament. Cal **posar sobre la taula els elements del programa electoral de la CUP que, d'una banda, aguditzen i posen de manifest les limitacions democràtiques del règim del 78 i, de l'altra, milloren les condicions materials de vida de la classe treballadora i la resta de la classes populars**. Aquests dos elements són imprescindibles, ja que soscaven el poder de les classes dominants del nostre país. Els seus interessos de maximitzar els beneficis i socialitzar les pèrdues són el principal fonament sobre el qual se sustenta la subordinació del poble català als estats espanyol i francès i a la UE.

Per tant, no ens podem conformar a demanar compromisos abstractes amb l'autodeterminació i declaracions simbòliques sobre girs a l'esquerra a canvi d'abstencions en investidures i aprovacions de pressupostos. Cal posar sobre la taula des d'elements de mínims, com per exemple que la Generalitat es retiri de les acusacions particulars en causes contra independentistes i activistes de lluites socials o que els mossos deixin de fer de força de xoc dels grans tenidors d'habitatge en els desnonaments. Fins a elements **substantius i imprescindibles per garantir unes mínimes condicions materials de vida de la gent**, com per exemple la creació d'una banca i una farmacèutica públiques, la nacionalització de sectors estratègics, la reversió de les retallades i el blindatge dels serveis públics, especialment educació i sanitat o l'increment dels impostos als rics i al Capital.

Allò que ens permetrà avançar en el procés d'autodeterminació dels Països Catalans i sumar amplis sectors de les classes populars catalanes al projecte de ruptura amb l'estat serà la constatació que aquestes mesures socials xoquen amb la legalitat espanyola. Només amb la independència podem impulsar les transformacions socials profundes que ens permetran garantir unes condicions materials de vida dignes per a la classe treballadora i la resta de classes populars. Pensem que l'experiència de la legislatura 2015-2017 avala aquest plantejament. **La fermesa de la CUP l'any 2015 en la negativa a investir Artur Mas com a president de la Generalitat ha estat una de les causes de la desaparició d'una part molt important de l'herència política de Convergència i Unió, i el fet que Mas no fos president del govern va ser un factor clau per a la materialització del Referèndum de l'1 d'Octubre.**

L'autodeterminació no és només una qüestió de democràcia, sinó que sobretot és una qüestió de poder. Per això, la victòria democràtica de passar la barrera del 50% dels vots emesos no és determinant per a la resolució del conflicte polític

Pensem que l'Esquerra Independentista ha de plantejar una proposta política diferenciada tant del sobiranisme transversal com dels fronts amplis d'esquerres que pretenen regenerar el règim del 78; una proposta política articulada al voltant del projecte d'Unitat Popular en el marc dels Països Catalans que permeti acumular forces per impulsar una ruptura real, no només amb el règim del 78, sinó també, i especialment, amb els interessos del capital representats per la classe dirigent del nostre país. Davant el reassentament de l'estat i els pactes per dalt teixits entre els partits del règim i els actors polítics amb aspiracions de canvi, hem d'impulsar una ruptura real, a través de l'exercici del dret a l'autodeterminació dels Països Catalans, entès com un procés permanent de decisió sobre les directrius econòmiques, polítiques i socials que han de guiar la nostra societat, per tal de capgirar les relacions d'autoritat i dominació social imposades per l'oligarquia i pel capitalisme depredador.

Només a partir d'una acció institucional que passi de ser altaveu a ser catalitzador de les lluites socials, reforçant el seu desenvolupament en el marc del projecte polític de la independència per canviar-ho tot, podem aspirar a créixer i disputar l'hegemonia tant del sobiranisme governamental com dels fronts amplis d'esquerres sota tutela del PSOE. Apostem, per tant, per una CUP que esdevingui alternativa popular i rupturista, i no pas la crossa d'un govern autonòmic que no resoldrà les necessitats bàsiques de les classes populars; un govern que legislarà en favor de les elits, i que tampoc no podrà avançar en l'autodeterminació fins que no accepti que la revolució política que suposa la ruptura amb l'estat implica forçosament canvis socials profunds, que posin l'economia al servei de les necessitats de les classes populars.

[Castellano]

Las elecciones y la alternativa popular y rupturista

Análisis

Las elecciones del 14 de febrero han puesto fin a una legislatura iniciada el 21 de diciembre de 2017 con las elecciones convocadas por 155. Una legislatura marcada, por un lado, por la derrota del independentismo otoño 2017, y, de la otra, por la irrupción de la pandemia del Covidien-19 y sus nefastas consecuencias sanitarias, económicas y sociales. El gobierno autonómico de Junts y Esquerra acaba esta legislatura completamente agotado; paralizado por las luchas intestinas entre socios. **En lugar de centrar los esfuerzos en avanzar en el proceso de autodeterminación y confrontación con España, poniendo en el centro la defensa de los derechos políticos, económicos y sociales de las clases populares catalanas, se han dedicado a disputarse encarnizadamente las muelles del poder autonómico y la hegemonía del soberanismo transversal.** La confrontación con el estado ha quedado reducida al mero simbolismo, a la gesticulación basada en declaraciones grandilocuentes sin una práctica rupturista que nos permita avanzar socialmente y nacional.

Los resultados de estas elecciones autonómicas, por una parte, consolidan la fuerza del PSOE desde el ascenso al gobierno español de la mano de Podemos, pero, por otro, abren grietas que, si las sabemos aprovechar, pueden permitir avanzar en la confrontación con el estado español a través de la articulación de un bloque de ruptura al conjunto de los.

La victoria en votos del PSOE y la recuperación de su hegemonía dentro del bloque unionista consolidan el proceso de reasentamiento de España y el régimen del 78, y convierten al PSOE en la primera fuerza electoral en los Países Catalanes bajo dominación española. Después de las sacudidas que supusieron la crisis financiera del 2008 y movimientos sociales y políticos, como el 15-M y el “Proces” en el Principado, **el ascenso del PSOE y su política de alianzas en frentes amplios progresistas -como el mismo gobierno español con Podemos, o los pactos del Botánico y el Bellver en Valencia y las Islas Baleares- han reforzado su papel como el máximo defensor del régimen del 78 y la Constitución Española.**

Otra tendencia que se consolida con los resultados del 14-F es el giro abiertamente fascista de las derechas españolas. La entrada con fuerza de Vox en el Parlamento de Cataluña y el marcado retorciencia de Ciudadanos y PP son las consecuencias más palpables. Los nuevos votos a Vox no aparecen de la nada: hasta ahora votaban el españolismo descaradamente de derechas de Ciudadanos y PP, que, con su discurso anticalalán, antidemocrático y neoliberal, han catapultado Vox hacia la primera posición de las derechas españolas al Principado. **Habrà luchar con todas las herramientas que tengamos a nuestro alcance, no buscando su mero retroceso electoral, sino sobre todo el retroceso social, plantándose cara en las calles de nuestros pueblos y barrios. Esta lucha también debe verse reflejada en el Parlamento: no conformándonos crear un frente amplio de los «demócratas» o un cordón sanitario contra la extrema derecha, sino asumiendo que tocará a la CUP confrontarlos de cara en los términos del antifascismo combativo.**

Un cambio importante de los resultados electorales ha sido, por un lado, el aumento relativo de los votos independentistas, que, a pesar del gran incremento de la abstención y la imposición de la fecha las elecciones siguiendo los intereses electorales del PSOE, no sólo ha resistido, sino que ha superado el 50% del total de votos emitidos. Y, por otro, un desplazamiento hacia la izquierda del centro de gravedad del soberanismo gubernamental, con Esquerra superando por primera vez en votos y escaños a Junts. Pero la agenda de los dos grandes partidos del soberanismo transversal, con sus matices, es forzar una negociación con el estado para conseguir la autodeterminación y la amnistía, lo que es totalmente imposible, porque **la autodeterminación no es sólo una cuestión de democracia, sino que sobre todo es una cuestión de poder. Por ello, la victoria democrática de superar la barrera del 50% de los votos emitidos no es determinante para la resolución del conflicto político.** La ideología y la concepción de orden del independentismo liberal les impide concebir que la independencia sólo puede ser fruto de una revolución política. Estos partidos sueñan con una independencia que deje intactos los fundamentos de la estructura social y económica del país. Por eso, no pueden hacer más que recurrir a formulaciones mágicas de la ley a la ley y promesas fraudulentas de negociación con el estado apelando a la democracia en abstracto. La tozuda realidad es que la independencia es un proceso que enfrenta directamente al pueblo catalán con la oligarquía española -que incluye la burguesía catalana- que defiende España y la Unión Europea como instrumentos para mantener la dominación sobre la clase trabajadora y el resto de clases populares de los Países Catalanes, así como del resto de pueblos del estado.

La materialización de la autodeterminación requiere una insurrección popular que, por

fuerza, altera no sólo el ordenamiento jurídico del régimen del 78, sino también las relaciones de poder de clase dentro de nuestro país. Por este motivo, **sería un error confiar en la conformación de un gobierno unitario independentista como elemento que pueda generar por sí solo un nuevo embate independentista con capacidad de desestabilizar el estado y materializar la autodeterminación.** La Izquierda Independentista, y la CUP en su acción institucional, no podemos permitirnos participar en un gobierno autonómico bajo la tutela de Esquerra y / o Junts, que sostienen acusaciones particulares contra independentistas y activistas de luchas sociales, permiten la actuación de los mozos de escuadra en los desahucios y basan la acción política en un proceso de negociación con el estado que no busca avanzar en la ruptura, sino mantenerlos liderando el soberanismo.

Otro elemento claramente positivo del 14-F son los buenos resultados de la candidatura liderada por la CUP, que, a pesar de no llegar al techo electoral de las elecciones autonómicas de 2015, ha conseguido movilizar un voto comprometido, ha aumentado significativamente la representación en el Parlamento . Este refuerzo electoral puede ser decisivo en la próxima legislatura, como ha fue en el periodo 2015-2017. Los próximos días se iniciará el conocido *pressing CUP* para investir un nuevo presidente y garantizar la gobernabilidad. Endavant queremos reafirmar nuestra convicción de que, para avanzar hacia la ruptura con el estado, la CUP no puede formar parte de ningún gobierno autonomista, ni tampoco ser la muleta para los recortes y privatizaciones que vendrán impuestas por la UE y España. Y, mucho menos, avalar la idea de que la autodeterminación la conseguiremos a través de un proceso de negociación con el estado español. Insistimos, por tanto, en la línea aprobada por la CUP en el marco del Consejo Político del 23 de enero, que reforzaba un planteamiento de acción institucional de oposición tanto al soberanismo gubernamental como a los frentes amplios de izquierdas liderados por el PSOE.

Táctica y estrategia

Pensamos que es necesario que la CUP juegue las cartas con inteligencia y aproveche el hecho de que el soberanismo transversal la vuelve a necesitar parlamentariamente. Hay que **poner sobre la mesa los elementos del programa electoral de la CUP que, por un lado, agudizan y ponen de manifiesto las limitaciones democráticas del régimen del 78 y, por otro, mejoran las condiciones materiales de vida de la clase trabajadora y el resto de la clases populares.** Estos dos elementos son imprescindibles, ya que socavan el poder de las clases dominantes de nuestro país. Sus intereses de maximizar los beneficios y socializar las pérdidas son el principal fundamento sobre el que se sustenta la subordinación del pueblo catalán a los estados español y francés y en la UE.

Por tanto, no nos podemos conformar en pedir compromisos abstractos con la autodeterminación y declaraciones simbólicas sobre giros a la izquierda a cambio de abstenciones en inversiones y aprobaciones de presupuestos. Hay que poner sobre la mesa desde elementos de mínimos, como por ejemplo que la Generalitat se retire de las acusaciones particulares en causas contra independentistas y activistas de luchas sociales o que los mozos dejen de hacer de fuerza de choque de los grandes tenedores de vivienda en los desahucios. Hasta elementos **sustantivos e imprescindibles para garantizar unas mínimas condiciones materiales de vida de la gente,** como por

ejemplo la creación de una banca y una farmacéutica públicas, la nacionalización de sectores estratégicos, la reversión de los recortes y el blindaje de los servicios públicos, especialmente educación y sanidad o el incremento de los impuestos a los ricos y al Capital.

Lo que nos permitirá avanzar en el proceso de autodeterminación de los Países Catalanes y sumar amplios sectores de las clases populares catalanas al proyecto de ruptura con el estado será la constatación de que estas medidas sociales chocan con la legalidad española. Sólo con la independencia podemos impulsar las transformaciones sociales profundas que nos permitirán garantizar unas condiciones materiales de vida dignas para la clase trabajadora y demás clases populares. Pensamos que la experiencia de la legislatura 2015-2017 avala este planteamiento. **La firmeza de la CUP en 2015 en la negativa a invertir Artur Mas como presidente de la Generalitat ha sido una de las causas de la desaparición de una parte muy importante de la herencia política de CiU, y el hecho que Mas no fuera presidente del gobierno fue un factor clave para la materialización del Referéndum del 1 de Octubre.**

La autodeterminación no es sólo una cuestión de democracia, sino que sobre todo es una cuestión de poder. Por ello, la victoria democrática de superar la barrera del 50% de los votos emitidos no es determinante para la resolución del conflicto político

Pensamos que la Izquierda Independentista debe plantear una propuesta política diferenciada tanto del soberanismo transversal como de los frentes amplios de izquierdas que pretenden regenerar el régimen del 78; una propuesta política articulada en torno al proyecto de Unidad Popular en el marco de los Países Catalanes que permita acumular fuerzas para impulsar una ruptura real, no sólo con el régimen del 78, sino también, y especialmente, con los intereses del capital representados por la clase dirigente de nuestro país. Ante el reasentamiento del estado y los pactos por arriba tejidos entre los partidos del régimen y los actores políticos con aspiraciones de cambio, debemos impulsar una ruptura real, a través del ejercicio del derecho a la autodeterminación de los Países Catalanes, entendido como un proceso permanente de decisión sobre las directrices económicas, políticas y sociales que deben guiar nuestra sociedad, a fin de cambiar las relaciones de autoridad y dominación social impuestas por la oligarquía y por el capitalismo depredador.

Sólo a partir de una acción institucional que pase de ser altavoz a ser catalizador de las luchas sociales, reforzando su desarrollo en el marco del proyecto político de la independencia para cambiarlo todo, podemos aspirar a crecer y disputar la hegemonía tanto del soberanismo gubernamental como de los frentes amplios de izquierdas bajo tutela del PSOE. Apostamos, por tanto, por una CUP que se convierta alternativa popular y rupturista, y no la muleta de un gobierno autonómico que no resolverá las necesidades básicas de las clases populares; un gobierno que legislará en favor de las élites, y que tampoco podrá avanzar en la autodeterminación hasta que no acepte que la revolución política que supone la ruptura con el estado implica forzosamente cambios sociales profundos, que pongan la economía al servicio de las necesidades de las clases populares.

<https://ppcc.lahaine.org/las-elecciones-y-la-alternativa>